

SUY TƯ VỀ HAI CHỮ “NHÂN DUYÊN”

Nhiều khi chính Thái Độ ngưng Đối Kháng và Bình Thản Chờ Đợi ấy lại là Nhân Duyên Quan Trọng để Kết Nối với những Nhân Duyên Tốt Đẹp Khác.

Ta Đừng Quên khi một việc được Thành Tựu thì phải Hội Tụ hàng triệu Nhân Duyên, nếu chỉ Thiếu một Duyên thì nó cũng có thể không Tựu Thành. Nếu ta có Hiểu Biết Sâu Sắc hay Từng Trải Nghiệm thì trong vài trường hợp ta có thể Đoán biết được mình Nên Làm Gì và Không Nên Làm Gì để cho Nhân Duyên Tốt Hội Tụ đầy đủ trở lại và Nhân Duyên Xấu sớm Tan Biến đi. Ta thường gọi Nhân Duyên tốt là Thuận Duyên, và Nhân Duyên Xấu là Nghịch Duyên, tức là những Điều Kiện Có Lợi và Bất Lợi cho ta. Có những Duyên Thuận với ta, nhưng Nghịch với kẻ khác và ngược lại. Đó chỉ là nói trong phạm vi con người, trong khi Nhân Duyên luôn Xảy Ra với Vạn Vật trong khắp Vũ Trụ.

Bản chất của Nhân Duyên thì không có Thuận Nghịch, Tốt Xấu. Nó chỉ Hội Tụ hay Tan Rã theo sự Thích Ứng giữa các Tàn Số Năng Lượng phát ra từ mọi Cá Thể mà thôi. Ấy vậy mà thói quen của hầu hết chúng ta khi đón nhận Thuận Duyên thì luôn cảm thấy Sung Sướng và rất

muốn Duy Trì mãi Nhân Duyên ấy, còn khi gặp phải Nghịch Duyên thì luôn cảm thấy Khó Chịu và tìm cách Tránh Né hay Loại Trừ.

Nhưng chưa hẳn Thuận Duyên sẽ đem lại Giá Trị Hạnh Phúc hay Nghịch Duyên sẽ mang tới Khổ Đau, bởi có khi Nghịch Duyên đưa tới sự Trưởng Thành, còn Thuận Duyên sẽ khiến ta Yếu đuối. Và nhiều khi Thuận Duyên Ban Đầu nhưng lại biến thành Nghịch Duyên Sau Đây, có khi Nghịch Duyên Bây Giờ nhưng lại biến thành Thuận Duyên trong Tương Lai. Tất cả đều tùy thuộc vào Bản Lĩnh và Thái Độ sống của ta.

Do đó, ta Không Cần phải Khẩn Trương Thay Đổi những Nhân Duyên mà mình Không Hải Lòng, hay Cố Gắng Tìm Kiếm những Nhân Duyên mà mình Mong Đợi. Khi Tâm ta đã vững chãi đủ để tạo ra những Nhân Duyên An Lành thì những Nhân Duyên Tương Ứng sẽ Tự Động Kết Nối. Mà Sự Thật khi Tìm Được Sức Sống từ nơi Chính Mình rồi thì ta sẽ Không Còn Coi là Quan Trọng những Giá Trị Bên Ngoài nữa. Nhân Duyên nào cũng được cả, Thông Dụng Tự Tại.

Mọi sự vật trên Thế Gian và cả Vũ Trụ này đều được tạo thành bởi rất nhiều điều kiện. Ngay cả hạt Điện Tử là đơn vị cực nhỏ cũng không phải là một Thực Thể riêng biệt, chúng luôn ở vào tình trạng Liên Kết. Chính vì mọi Cá Thể đều phải nhờ vào vô số Điều Kiện mới có thể Biểu

Hiện và Tồn Tại, nên ta gọi đó là Duyên Sinh. Nhìn một Con Mưa, ta biết cánh đồng lúa vừa Tiếp Nhận thêm Duyên là Nước và trên Bầu Trời cũng bớt đi Duyên là Mây.

Tiến Trình đến đi của Duyên Sinh vô cùng Kỳ Bí. Chúng không hề có Tướng Trạng Cố Định, hoặc khi chúng ở dạng không Hình Tướng. Vì vậy, ta không thể dùng con mắt bình thường hay Kỹ Thuật của Khoa Học mà có thể thấy rõ sự Vận Hành của chúng. Trừ phi, ta có thể vượt thoát được Ý Niệm Sai Lầm về cái Tôi Riêng Biệt và Phá Vỡ được ranh giới hạn hẹp ấy, Tâm Nhìn của ta có thể vượt qua phạm vi Thời Gian và Không Gian có thể tính được thì ta mới thấy rõ Tiến Trình Hoạt Động của mọi Duyên từ nơi Chính Mình và Vạn Vật xung quanh. Tuy nhiên, mọi Duyên đều Tuân theo Nguyên Tắc Nhân Quả, nên còn gọi là Nhân Duyên. Nhân là cái đã xảy ra trước đó. Nghĩa là Không Bao Giờ có cái Duyên Hoàn Toàn Mới Lạ, mà luôn có một số Duyên nhỏ trong đó Đã Từng Gặp Gỡ và Liên Kết với nhau rồi. Vì thế, Duyên hôm nay cũng chính là Nhân của tương lai.

Người Xưa hay nói muốn Làm Nên Việc Gì cũng phải hội đủ Ba Yếu Tố Quan Trọng: Thiên Thời, Địa Lợi và Nhân Hòa.

* Thiên Thời là Điều Kiện Thích Hợp từ Vũ Trụ đưa tới.

* Địa Lợi là Hoàn Cảnh Xã Hội Phù Hợp với việc ta làm.

* Nhân Hòa là sự Yêm Trợ Nhiệt Tình của mọi người xung quanh.

Nhưng người Xưa còn cho rằng Thiên Thời Không Bằng Địa Lợi, Địa Lợi lại Không Bằng Nhân Hòa. Có Nhân Hòa thì sẽ dễ dàng có được Hai Yếu Tố còn lại, vì yếu tố Nhân Hòa nằm ngay Trong Chính Ta, Ta có thể Chủ Động để tạo ra nó. Chỉ cần ta Buông Bỏ bớt Tâm Cao Ngạo và Đố Kỵ, hết lòng Kính Trọng và Nâng Đỡ mọi người xung quanh – tức là sống có Phước có Đức – thì tự nhiên ta sẽ Kết Nối được với Hai Yếu Tố kia.

Dù ta có Tài Năng và Bản Lĩnh đến đâu mà Thiếu Một trong Ba Yếu Tố này, đặc biệt là Không Thu Phục được Lòng Người, thì ta Không Thể Nào Thành Công được. Nếu Có thì cũng mau chóng Sụp Đổ. Nên nhớ Duyên có Hợp có Tan, có Đến có Đi. Ta đừng tin chắc rằng những gì mình Có được Hôm Nay sẽ Tồn Tại mãi mãi.

Tuy ta không thể hoàn toàn Chủ Động tạo ra hết mọi Nhân Duyên cho mình, nhưng ta có thể Tạo ra sự Liên Kết để Nhân Duyên Duy Trì hay Tan Rã.